

Dr. WILLIAM F. SCHULZ

VIRÁGVASÁRNAP*

Mk 11,1—11

Mennyire találó, hogy mi, négy nyugati utazó éppen virágvasárnap érkezünk hozzátok! Az egész kereszténység ma Jézusnak Jeruzsálemben való dicsőséges bevonulását ünnepli. Jézus zarándok volt és Jeruzsálem egyfelől zarándoklásának vége, másfelől kezdete. Ugyanígy, amint ma az észak-amerikai unitáriusok nevében köszöntünk titeket, ez utazásunk vége és kezdete.

Mit jelent zarándoknak lenni? Nem mást, mint feladni mindennapi életünk megszokott kényelmét, és egy új horizont felé irányuló utazásra vállalkozni. De nem kell a szó fizikai értelmében útra kelni, zarándokok lehetünk értelmünkben és szívünkben is.

Zarándoknak lenni nem más, mint keresni a végső valóságot: Istent vagy a megvalósulást, a beteljesülést. Jézus is azon az emlékezetes virágvasárnapon szolgálata beteljesülését kereste.

Azért jöttünk Erdélybe, hogy zarándoklásunk keretében három dolgot keressünk: először vallásos hitünk történeti gyökereinek érzését. Ez az a föld, ahol számunkra, az észak-amerikai unitáriusok számára minden kezdődött. Ha nem lettek volna a ti hitelődeitek és főképpen Dávid Ferenc, akkor mi nem lennénk azok, akik ma vagyunk. Mi veletek együtt elkötelezzük magunkat egy olyan vallásra, mely egyesít és nem elválaszt, mely hitet ad és nem félelmet, szeretetet hirdet és nem gyűlöletet. Mi nálatok vallási örökségünket találjuk meg. Ilyen értelemben utazásunk a gyökerek és az alap keresésének a végét jelenti.

Mi azonban nálatok egy második keresett dolgot is találtunk: közös emberiességünket, egy olyan emberséget, mely felülmúlja a politikát és hatalmat, határokat és óceánokat. Európaiak vagy amerikaiak, mi mind ugyanazt a levegőt lélegezzük, ugyanabban az Istenben bízunk, ugyanazért a békéért imádkozunk, ugyanazokat a könnyeket hullatjuk.

Jeruzsálemben van egy múzeum, melyben többek között kicsi csészék vannak kiállítva, olyan alakúak, mint egy tojástartó. Az ókori zsidók számára ezek a csészék szentséggel bíró szertartási kelyhek voltak, nemcsak azért, mert azokban szent vizet vagy vért tartottak, hanem azért, mert azokba emberek hullatták könnyeiket. Ezért nevezték „könyv-csészéknek“, és a legnagyobb tisztelet, amit az ember valaki iránt

* Fordította: dr. Erdő János

kimutathatott, az volt, amidőn embertársának megengedte, hogy ezt a könny-csészét szeméhez tarthassa. Mi európaiak vagy amerikaiak közös emberiségünket elismerjük és egymás iránt a legnagyobb tiszteletet fejezhetjük ki azáltal, hogy embertársunk szeméhez egy könny-csészét tartunk.

Végül van egy harmadik és utolsó dolog, amit keresünk nálatok: egy megújított érzését mindannak, ami szent: Isten jelenlétének érzését. Egy nagy amerikai teológus mondta, hogy „a hit nem más, mint a meglepetés elfogadásának készsége“. Bármilyen új helyre menni, szokatlan földön állni nem más, mint átalakulni, újjá lenni, különbözővé válni. Egyszerűen kész lenni a meglepetésre. És mi lehet Isten, ha nem az a hatalom, aki nap mint nap felkészít minket bármilyen új meglepetésre, aki bátorsággal ruház fel, aki megacéloz és szemeinket látásra nyitja.

Jézus, amikor azon a végzetes napon Jeruzsálembe ment, tudta, hogy öt nap múlva keresztre feszítik. Ő mégis vállalta az utazást bátorsággal, töretlen szívvel, nyitott szemmel. Tudta, hogy csak a szentséges, az Isten keresésével lehet a teljességet megtalálni. „Azért mondom néktek: amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek“ (Mk 11,24).

A mi mai zarándoklásunk is csak egy kezdet, keresve a szentségest, Istent bárhol is található. Mi nyitott szemmel jöttünk ide, készen állva a meglepetésre. Körülöttünk minden felhívást jelent a csodálkozásra, és a barátságotok, rokonszenvetek és fogadásotok hitünk megújulásának az alapját képezik.

Észak-Amerikában több mint ezer gyülekezet nevezi magát unitáriusnak. Ezek az egyházközségek nem tudták velünk együtt ezt a virágvasárnap utazást megtenni, azonban ők éppen úgy mint ti, vallásos zarándokok, akik a teljességet keresik. Mi majd elmondunk nekik mindent, amit láttunk. Elbeszélésünkben a ti szellemetek és szeretetek átnyúl a tengeren, s ezáltal ők is részt vehetnek abban a zarándoklásban, amelyet mi ma végzünk. Ők szintén találkozhatnak vallási örökségünkkel és közös emberségünkkel. Ők szintén készek lehetnek a meglepetésre.

Isten áldása legyen veletek, unitárius testvéreim. Isten szeretete töltse be életeteket és világosítsa meg utaitokat. Ámen.

Dr. ROY SMITH

BOLDOGOK A BÉKESSÉGRE IGYEKEZŐK*

Mt 5,9

Máté evangéliuma 5. részének első verse szerint Jézus amikor meglátta a sokaságot, felment a hegyre, és amint leült, odamentek hozzá tanítványai. Ő pedig megszólalt, és így tanította őket:

* Fordította: dr. Erdő János